

over. Der kan her ikke være Tale om for længere Arrækker at give nye Tilslud; men naar De gaae ind paa det Forslag, der er fremkommet fra den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), maae De være forberedte paa nye Tilslud, og jeg minder Dem om, hvad den ærede Minister sagde idag, at det vilde blive den utvivlsomme Følge, at han saa maatte komme og forlange mange, mange flere Penge.

Winther: Den ærede Minister lod til ikke ret at kunne forstaae, hvad Meningen i et Par forskjellige Retninger er af Forslaget under Nr. 2. Jeg skal derfor tillade mig at oplyse derom. Meningen dermed har været, at man skulde sætte Akademiets Hovedkasse istand til at forhøje Lønningen for de Profesorer og øvrige Bestillingsmænd, som derfra have den største Deel af deres Lønningsindtægt; det vil ikke sige, som derfra have Størstedelen af deres Indtægter i Almindelighed, men som ikke noget andetstedsfra have en større Lønning af Staten. Det er jo Udtryk, som ere meget gængse og vel forstaaelige. Hvis f. Ex. en af de Profesorer, der ere ansatte ved Akademiet, tillige er Bygningsinspecteur og altsaa af denne Post har en større Lønning, end han har ved Akademiet, kan han ikke nyde godt af de Penge, der her hderligere bevilges. Det er Meningen i den Retning. Den ærede Minister har dernæst spurgt: Hvorledes skal Fordelingen være? Bør Rigsdagen give en saadan rund Sum og saa ingen Indflydelse have paa, hvorledes den bliver fordeelt? Naar der bliver sat en Grændse for Summen og for de Mænd, til hvem den kan blive fordeelt, saa maa man stole paa, at Ministeriet i Forbindelse med Akademiet vil fordele den retfærdigt og ligeligt, og at der altsaa ikke derved kan paadrages Statskassen nogen senere større Udgift, end man har kunnet gjøre Regning paa. Naar der dernæst er blevet spurgt af den ærede Minister, hvor mange af disse Penge der skulde give Pensionsret, og hvor mange ikke, saa svarer jeg dertil: De Mænd, der faae Lønningstillæg deraf, og som allerede maatte være pensionsberettigede ifølge deres Stilling ved Akademiet, faae naturligtvis Pension af denne som i det

Hæle af den Lønning, med Hensyn til hvilken de ere pensionsberettigede, (Cultusministeren: Hør!), og de Bestillingsmænd, som ikke ere pensionsberettigede, faae ingen Pension af de Tillæg, de faae af denne Sum, lige saalidt som de faae det af deres øvrige Løn eller Honorar ved Anstalten. Det forekommer mig, at det er meget let at forstaae, naar man i det Hæle taget vil gaae ind paa Sagen selv. En Grund, hvorfor jeg ogsaa har troet, at dette Forslag havde et Fortrin fremfor Lovudkastet, som det foreligger, og navnlig maatte have det i den ærede Ministers Dine, er, at det er ganske klart, at dette Forslag ikke gaaer ud paa at afgjøre, at der ikke er nogen Pensionsberettigelse for Professorene ved Akademiet. Det afgjør heller ikke Sagen i den anden Retning, men det er netop stillet for at vise, at man ikke vil lade denne Banskælighed være i Veien for at tilstaae disse Mænd en Lønningsforhøielse, hvortil det forekommer mig at der er god Anledning, og det skulde derfor gjøre mig meget ondt, om den Anskuelse skulde være fast hos den ærede Minister, som han har udtalt her idag, nemlig, at han, hvis han ikke kunde faae Loven, saaledes som den er foreslaaet affattet i Forslaget under Nr. 1, da ikke vilde kunne modtage den. Følgen deraf vilde altsaa blive, at de vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd fremtidigt skulde vedblive at have en i Forhold til andre Embedsmænd saa aldeles utilfredsstillende Lønning. Dette vilde jeg meget beklage. Skulde imidlertid Resultatet blive, at samtlige Forslag bleve forkastede af forskjellige Hensyn, vilde jeg dog tillade mig at anmode den ærede Minister om, at han til tredie Behandling af Finantsloven vilde stille et Forslag om en passende Forhøielse af Lønnen for de Embedsmænd, som ere ansatte ved Akademiet. Det maatte kunne gjøres paa en saadan Maade, at selv de Mænd, der have nogen Frygt for at indrømme Professorene Pensionsberettigelse, dog kunde give deres Stemme dertil. Det er altid slemmt, at de enkelte Personer skulde komme til at lide under en Uenighed mellem Regjeringen og Rigsdagen, og allermeest, naar det blot er formelle Grunde, der foranledige Uenigheden. Jeg troer altsaa, at det Forslag, der er stillet under Nr. 2, med